Contributed by Céline Caudron, Thomas Weyts
zondag, 04 december 2011 - Last Updated maandag, 05 december 2011

De betoging van 2 december werd een groot succes: 80 000 mensen op straat! De wereld van de arbeid laat zich niet in de luren leggen: ondanks alle mooie discours over hoe de offers voor iedereen gelijk zouden zijn, begrijpen de mensen maar al te goed dat dit regeerakkoord een groot offensief is tegen onze sociale verworvenheden.

Een neoliberaal offensief dat enkel tot meer armoede, sociale ongelijkheid en miserie kan leiden, en niet tot meer jobs of welzijn voor iedereen.

Dit offensief, opgelegd door het financiëel kapitaal, de Europese Commissie en de ratingsagentschappen, kan enkel door een massale en volgehouden tegenaanvalworden gestopt. Een beweging “allemaal samen”, van de werkende bevolking, mannen en vrouwen, de jongeren, de uitkeringsgerechtigden, gepensioneerden, zieken,... Om daartoe te komen is een duidelijk alternatief nodig dat het geld haalt waar het zit, bij de banken en het grootkapitaal. Een alternatief dat we zowel op Belgisch als Europees niveau moeten afdwingen.

De vakbonden hebben de middelen om deze beweging op gang te trekken en de weg te openen voor zulk alternatief. Het is echter maar al te duidelijk dat de vakbondsleidingen hiervoor op de rem gaan staan... Na meer dan 530 dagen de politiekers geen strobreed in de weg te hebben gelegd, stellen de woordvoerders van ABVV en ACV vandaag enkel het heropenen van onderhandelingen als perspectief voor de vakbeweging voor. Onderhandelingen die zouden gevoerd moeten worden om tot een “beter evenwicht” van de inspanningen te komen, waarbij ze hopen op de “goede inzichten” van de politieke verantwoordelijken. Wat een illusies!

Op die manier zullen we de brugpensioenen en pensioenen niet redden, of een deftig inkomen voor de jonge schoolverlaters, de openbare diensten, de kwaliteit van onze gezondheidszorg. Een strategie van “sociale” begeleiding van de neoliberale politiek en van het sparen van de “politieke vrienden” zal onvermijdelijk uitlopen op nederlagen die verdere strijd tegen volgende aanvallen enkel nog moeilijker kan maken.

Je moet echt wel in Sinterklaas geloven om ook maar een moment te denken dat de partijen bereid zouden zijn om na onderhandelingen met de vakbonden de maatregelen aan te passen waarvoor ze maandenlang hebben zitten onderhandelen, en die tot in de details werden uitgewerkt. Denkt men nu echt dat Di Rupo aan de onderhandelingstafel zal terugkomen op de “structurele maatregelen” die de kern van het begrotingsakkoord uitmaken? Maatregelen die er op gericht zijn om tot een brutale achteruitgang van de arbeidsmarkt te komen, analoog met wat in gidsland Duitsland door de vroegere sociaaldemocratische kanselier Schröder werd doorgevoerd.

In het bijzonder zullen onderhandelingen nooit in staat zijn om de maatregelen terug te dringen die gericht zijn op het verlengen van de beroepsloopbaan (m.a.w. het verlengen van de arbeidsduur, terwijl net een arbeidsduurvermindering nodig is om nieuwe jobs te creëren!) of op de toenemende precarisering van werklozen, de jongeren op kop. Twee maatregelen die de werkende klasse echt in de tang nemen, en waarvoor we allemaal de prijs zullen betalen.

Meer bepaald moeten we ons ervan bewust zijn hoe zwaar de aanvallen tegen de jongeren zijn: iedereen die een uitkering krijgt op basis van zijn of haar studies (artikels 36) wordt binnen de 3 jaar in het vizier genomen, zelfs degenen die op regelmatige basis werkten, maar er toch niet in slaagden tot voldoende gewerkte dagen te komen. Op die manier riskeren tienduizenden werklozen, in de eerste plaats vrouwen en jongeren, zeer snel in armoede en bestaansonzekerheid te belanden.

Tegenover al die zeer preciese en intussen welgekende maatregelen, die de regering op korte termijn wil doorvoeren, komt het er op aan echte strijd te organiseren, niet aan te schuiven aan de onderhandelingstafel. De vakbondsbasis doet er dan ook best aan verder in actie te blijven, gesteund op het succes van 2 december.

Laat ons samen eisen dat alle banden verbroken worden met de “politieke vrienden” die ons vandaag proberen te wurgen: ACV breek met CD&V en CdH, ABVV breek met sp.a en PS!

Laat ons samen, in ABVV en ACV, opkomen voor een actieplan die naam waardig, gepaard gaand met een Operatie Waarheid over wie echt verantwoordelijk is voor de crisis, en meer bepaald de illegitieme overheidsschulden. Hoog tijd voor sociaal verzet, hoog tijd voor de tegenaanval!